

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

—*Πολύτιμος σπάθη* Τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν μετὰ δύο φωτογραφιῶν τῆς εὐρεθείσης σπάθης ἀπέστειλε πρὸς τὸν Σπ. Λάμπρον τῷ 1912 ἐκ Λεμεσοῦ τῆς Κύπρου ὁ Κλεάνθης Περίδης προτείνων εἰς αὐτὸν τὴν ἀγορὰν τῆς σπάθης ὑπὸ τῆς ἐθνολογικῆς ἐξαιρέσεως χάριν τοῦ μουσείου αὐτῆς. Ἡ σπάθη φέρει ἐν τῷ μέσῳ ἐπιγραφὴν: ANDREA FARARA

« Ἐν Λεμεσοῦ 7. 12. 912

*Ἀξιότιμη Κύριε

Ἐσωκλείω φωτογραφίαν τῆς σπάθης ἣ ὁποία τελευταίως εὐρέθη εἰς τὸ σπήτι ἐνὸς Τούρκου εἰς Φυμαγοβισταν.

Ὁ βιβλιοθηκᾶριος τῆς βιβλιοθήκης ἀγ. Μάρκου μοῦ ἀνέφερεν ὅτι ἡ σπάθη εἶνε ὑψίστης σημασίας. Πλὴν ὅμως δὲν εἶνε βενετικῆ, καθόσον εἰς τὸ ANDREA συναντᾶται τὸ ψῆφρον Ι. Τὴν θεωρεῖ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Μοῦ εἶπε νὰ γράψω καὶ εἰς ὑμᾶς, δευρ. ἐπραξα.

Ζητήσας τοιαύτας πληροφορίας εἶνε διότι ἡ σπάθη ἐζητήθη ἀπὸ τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον τῶν Μεσαιωνικῶν.

Μοῦ ἔγραψαν καὶ ἀπὸ τὴν Φαράρα ἐξ Ἰταλίας καὶ τὴν ζητοῦν φαίνεται ὅτι ἐκεῖ ἔγραψεν ἡ βιβλιοθήκη τοῦ ἀγίου Μάρκου»

—*Ἐπιγραφή ἐν τῷ Ospedale di S. Anna per la nazione Greca ἐν Ancona.*

D. O. M.

ALEXIS LASCARES

PALAELOGORVM SANGVINE ORTVS

FRANCISCO PATRITIO LACAEDEM. GONZAGAE MANT. PRINCIPI

TVRMAE EQ. PRAEF. MILITAVIT

IMP. CAROLI V. EQV. ALAE PRAEF.

BELLIS ALIQUOT NON SINE GLORIA INTERFVIT

CLEMENTIS VII

HIPPOLYTI CARD. COMMENDATIONE PRIMVM

INDE VIRTUTE SVA PROBATVS

PRAEFVITITEM EQV. ALAE

E. Γ. Δ. Τ. Κ. Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

PAVLO III. IVLIO III. ET MARCELLO III. PP. MM
 CVMVLATISS. SATISFECIT
 PAVLO III. ET PLO IIII
 LEGATI MVNERIS APVD EQV. STRENVV FVNCTVVS
 ANNVM AGENS LXX
 APVD RECVINENSES CHRISTIANE DECEDENS
 OCTAVO KAL. IVLII. M. D. LXII
 DRVSINA VXOR. P. H. S. E

— *Ἐπιστολή Φωτάκου.* Τὴν σημείωσιν ἔπευ μοῦ στέλλεις διὰ τὸ δρομολόγιον σοῦ ἀπαντῶ — Οἱ Ἕλληνας εἶχαν πολλοὺς δρόμους καὶ κατὰ τὰς ἐποχὰς δηλ. τῶν πρώτων χρόνων, ἐπειδὴ οἱ Τοῦρκοι ἦσαν εἰς τὰς θέσεις των, οἱ Ἕλληνας ἐσυγκοινωνοῦσαν μεταξὺ των εἰς δύοβατὰ μέρη διὰ νὰ ἔρχονται εἰς τὰς πολιορκίας φοβούμενοι τοὺς δημοσίους δρόμους, μὴ πέσουν αἰχμάλωτοι εἰς τοὺς Τούρκους· καὶ μετὰ τὴν ἐκπύρθησιν τοῦ Λάλα τῆς Τριπολιτσᾶς καὶ λοιπῶν μερῶν ἡμέτερον εἰ Ἕλληνας καὶ ἐπεριώδευαν εἰς τοὺς δημοσίους δρόμους· καὶ μετὰ τὸν ἐρχομὸν τῶν Αἰγυπτίων τότε πάλιν ἐκατέφυγαν οἱ Ἕλληνας εἰς πλέον ἀγρίους καὶ θουνώδεις δρόμους· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἔκαμαν ἰδικούς των νέους δρόμους. Καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ὁ Στρατηγὸς Ῥοζερὸλ, Ἴταλὸς καὶ Μαρσιάλος τοῦ Ναπολέοντος αὐτὸς ἦτον ὡς ἐμάθκαμεν ἀποκηρυγμένος ἀπὸ τὴν ἰσρὰν συμμαχίαν, καὶ κανένας τόπος δὲν τὸν ἐδέχετο, εἰμὴ μόνον ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ἑλλάς· ἦλθεν εἰς Ζέκυρον· ἔφεραν καὶ τὴν οἰκογένειάν του ἐκεῖ, εἰσακούστη καὶ μὴ τὴν Ἑλληνικὴν Διοίκησιν καὶ μὲ τὸν γενικὸν Ἀρχηγὸν Θ. Κολοκοτρώνην, ἐβγαλμένον ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Ὑδρας καθὼς καὶ ὁ Γεώργιος Σισίνης καὶ αὐτὸς ὑπέφερε μὲ τὰ παιδιὰ του τὴν αὐτὴν εἰς Ὑδραν φυλάκισιν. Φίλος στενὸς τοῦ Κολοκοτρώνη ἔμεινεν εἰς τὸν φίλον του ὁ Στρατηγὸς Ῥοζερὸλ· τοῦτο μόνον γνωρίζω ὅτι ὁ Κολοκοτρώνης ἔγραψε τοῦ Σισίνη νὰ ἐυκολύνη τὰ μέσα τοῦ Στρατηγοῦ Ῥοζερὸλ νὰ συστήσῃ καβαλλαρίαν καὶ νὰ γυμνάσῃ ἀνθρώπους Ἕλληνας νὰ τοὺς ἐτοιμάσῃ καὶ ἔπειτα νὰ ἔλθῃ, ἔπευ ὁ γενικὸς Ἀρχηγὸς Θ. Κολοκοτρώνης θὰ συναγωνισθῇ μαζί του κατὰ τοῦ Ἰβραήμ-Πασσᾶ καὶ κατὰ τῶν ἀξιοματικῶν Γάλλων καὶ αὐτοῦ τοῦ Σουλεϊμπεη Γάλλου ἐξομώτου ἀρχηγοῦ τοῦ Τουρκικοῦ τακτικοῦ ὀνομαζομένου Σείδε. Ὁ Στρατηγὸς Ῥοζερὸλ ἐξηκολούθησε νὰ γυμνάσῃ τοὺς Ἕλληνας τοῦ τόπου δηλ. τῆς ἐπαρ-

χίας Γαστούνης· καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἦσαν καὶ τὰ παι-
 διὰ τοῦ Γεωργίου Σισίνη, καὶ τοῦ Νωάννου Σισίνη, τοῦ μελο-
 γιάννη ἐπονομαζομένου, ἑσπῆς εἶναι ἔτι τὸρα Ταγματάρχης Νικό-
 λαος Σισίνης καὶ Δήμαρχος, ἕστις τότε ἦτο καπετάνιος τῆς νεοσυ-
 στημένης καβελαρίας. Καὶ ἰσοῦ τί ἐσυνέβη, νὰ διαλυθῆ τὸ σῶμα
 αὐτὸ κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1825. Ὁ Ἰβραήμ-Πασαῖς
 ἐξεστράτευσε διὰ τὸ Μεσσολόγγι, ἀφοῦ πρῶτον ἔστειλε διὰ θαλάσ-
 σης τὸ κῆμισ τοῦ στρατεύματός του καὶ τὸ ἐξεμπαρκάρισεν εἰς θέσιν
 παράλιον μεταξὺ Καστελλίου καὶ Βοστίτης, ἀπέχον 4 ὥρας καὶ
 ἀπὸ τῆς Πάτρας ἕως τὸ Καστέλι· ὁ δὲ Ἰβραήμ-Πασαῖς ἐξεστρά-
 τευσε διὰ ξηρᾶς περνῶντας ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας Ἀρκαδίας καὶ τοῦ
 δημοσίου δρόμου ἀπὸ τὴν Ἀγουλινίτσαν ἐπέρασε τὸν ποταμὸν
 Ρουφλῆν καὶ εἰσέβηκε εἰς τοὺς κάμπους Πύργου καὶ Γαστούνης
 μετὰ τὴν καβελάρην του ὄλην τακτικὴν καὶ ἄτακτον, μετὰ σῶμα
 τακτικὸν ὑπὲρ τὰς 6,000 χιλ. πολὺ ἄτακτον καὶ τὸ ἐπιτελεῖον
 τοῦ τὸ μηχανικὸν του καὶ πολλοὺς Φράγκους. Τότε οἱ κάτοικοι
 τῶν ἐπαρχιῶν ἐκεῖνων ἐσκρόπισαν τὰς οἰκογενεῖας των εἰς τόπους
 ἀσφαλεῖς καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος κατὰ τὸς ὑπορείας τοῦ βουνοῦ
 Ὁλενοῦ. Τότε ὁ στρατηγὸς Ροζερὸλ μετὰ τοὺς πέντε υἱοὺς του καὶ
 μετὰ ἓνα μηχανικὸν Σάρπα Ἰταλὸν ἐφυγεν ἀπὸ τὴν Γαστούνη καὶ
 ἐκοιμήθη εἰς τὸ ρίζωμα τοῦ Ὁλενοῦ καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπῆγεν
 εἰς Δίβρη ὅπου εἶχον καταφύγει πολλοὶ τῶν Γαστουνηίων ἐπίσημοι
 ὁ Ἀρχιερεὺς ὁ Σισίνης καὶ λοιποὶ· εἰ ἄλλοι ἔμειναν. Ὁ δὲ Στρα-
 τηγὸς Ροζερὸλ ἐφυγε μετὰ τὴν συνοδείαν του καὶ ἦλθεν εἰς τὰ Τρι-
 πόταμα εἰς τοῦ Ἁγίου Πατέρα τὸ Μοναστήρι· εἶδε μάλιστα τὴν
 τὴν θρησκευτικὴν δυσειδαιμονίαν τῶν Ἑλλήνων
 καὶ φυγῶν ἐκεῖθεν ὑπῆγεν εἰς Λιθάρτσι· ἔμεινεν ἐκεῖ καὶ ἐκοιμήθη·
 καὶ ἐκεῖθεν ἐπέρασεν τὸ Διάσελον καὶ ἔπεσεν εἰς Καλάδρυτα, καὶ
 ἐκεῖθεν εἰς τὸ μέγα Σπήλαιον (ὃν γινωρίζω ἂν ὑπῆγεν εἰς τὴν
 Μονήν)· ἐκεῖθεν κατέβη εἰς Διακοπτὸν ἀντικρὺ τῆς Ναυπάκτου, καὶ
 ἐκεῖθεν ἐτράβηξε διὰ τὴν Κόρινθον, καὶ ἐκεῖθεν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν
 δρόμον Κουρτέσα καὶ «Ἁγιον Σώστην» ὅπου ἔγεινεν ὁ πόλεμος τοῦ
 Δράμαλη· ἐκοιμήθη εἰς τὸ Ἄργος εἰς τὸν κάμπον, καὶ μετὰ τὸ
 γεῦμα ἐμπήκεν εἰς Ναύπλιον ῥωτῶντας τοῦ Κολοκοτρώνη τὸ σπῆτι·

ἔτυχα, ἐγὼ ἐκεῖ εἶχα τὴν εἰκογένησάν μου, ἐκάρθουμον εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ξένου καὶ ἀπὸ τὸ παραθύρι εἶδα ἀνθρώπους ξένους, οὗτοι ἐγύρευαν τὸν Κολοκοτρόνη· ἐκάρθθηκα εὐθὺς καὶ τοὺς ἐπήρα εἰς τὸ σπίτι, τὸ ὅποιον ἦτον ἐκεῖ οὗτοι εἶναι τότε τοῦ Κολιοπούλου, καὶ ἐκαθήσαμεν μαζί πολλές ἡμέρας. Ὁ Γενναῖος, ἐγὼ, ὁ Αὐγερινός, ὁ Πελοπίδας, ὁ Πατρὸς καὶ ὁ Στρατηγὸς μετὰ πέντε παιδιὰ του· τοῦ μικροτέρου ἐθυμοῦμαι τὸ ὄνομά του, Σιπιόνα τὸν ὀνόμαζαν. Ἡ Διοίκησις τὸν ἐπεριποιήθη πολὺ καὶ τοῦ ἔδωκε τὰ μέσα τῆς στρωμνῆς καὶ τροφῆς. Αὐτὸς ἤτοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ εἰς Τριπολιτσάν ἐκάρθην εἰς μονομαχίαν τὸν Σουλέμπεη τότε φρούραρχον. Εἶχε ἔδωκε σχέδια εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Διοίκησιν νὰ διδάξῃ νέαν μέθοδον τεκτονικοῦ, καὶ διὰ τὸ τετράγωνον νὰ εἰσάξῃ τὸ τρίγωνον, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ καθελλάρια δὲν δύναται νὰ σπάσῃ τὴν γραμμὴν, καὶ ἄλλα πολλὰ εἶχε σχεδιάσῃ· εὖρεν ὁμοίως καὶ κάποιαν ἀντανέργειαν τοῦ Φαβιέρου· ἀλλὰ εἶχε τοὺς δυνατοὺς τῆς Πελοποννήσου συμβουλοῦς, τὸν Κολοκοτρόνη καὶ λοιπούς· ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν ἡ νόσος τοῦ Ναυπλίου τὸν ἐπερίλαβεν· ἡ Διοίκησις καὶ οἱ φίλοι ἐκατάβαλαν πᾶσαν προσπάθειαν νὰ τὸν σώσουν μὲ τοὺς ἰατροὺς τοῦ τόπου· ἐστάθη ἀδύνατον· μάλιστα αὐτὸς ὑπέφερε καὶ ἀπὸ τὰς πληγὰς του, οὗτοι εἶχε λάβει εἰς τοὺς πολέμους· καὶ μάλιστα μίαν πληγὴν οὗτοι εἶχε εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος οὐροῦ τοῦ θυξιοῦ του· εἶχε τὰς πλευράς του σακισμένας· μὰς ἔλεγε τὸν πόνον του. Ἦτον ἀνθρώπος μεγάλου ἀναστήματος καὶ σώματος· ἐτρεμάζαμεν νὰ τὸν συγυρίσωμεν· ὅλοι οἱ φίλοι του ἔστεκαν ὅλη ἡμέρα καὶ ἐκατελυπήθημεν· τέλος πάντων ἐγγόνησε τὸν θάνατόν του, ἐκάρθην ὅλα του τὰ παιδιὰ καὶ τὰ εὐχρήθη· τοὺς ἔδωκε τὴν εὐχρὴν του καὶ ὡς πατέρας καὶ ὡς πατριάρχης τῆς ἑταιρίας τῶν καρδονάρων καὶ ἄλλα ἀκόμα· εἶδα οὗτοι ἔδωκε κάθε παιδιοῦ του ἀπὸ ἓνα μαχαίρι καὶ εἰς τὸ μανίκι εἶχε μικρὸν δεικμαντάκι καὶ τοὺς εἶπε νὰ τὸ ἐμπίξουν εἰς τὸν τύραννον τοῦ τόπου τους, τὸν Βασιλέα τῆς Νααπόλεως, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐσυνέβησαν καὶ εἰπώθησαν εἰς τὴν ὥραν τοῦ ἐσφυχισμούτου. Τέλος ἀπέθανεν αὐτὸς ὁ Στρατηγός, καὶ φίλος μᾶς καὶ φίλος τῆς Ἑλλάδος. Ἐλυπεῖτο πολὺ οὗτοι δὲν ἐσκοτώθη εἰς ἓναν Ἑλληνικὸν πόλεμον καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν Σουλεῖμπεη εἰς τὴν μονο-

μαχίαν. Ἡ κηδεῖα ἔγεινε μεγαλοπρεπεστάτη ἀπὸ τοὺς κληρικοὺς ὄλους καὶ τοὺς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς τοῦ ἑκαμαν ὄλας τὰς τιμὰς τὸν ἐνταφίσαν εἰς τὸ τότε νεκροταφεῖον, τὴν περιόλι τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἐξω τοῦ Ναυπλίου. Ἡ Ἑλληνικὴ Διοίκησις ἔδωκεν τὰ ἔξοδα εἰς τὰ παιδιὰ του χωρὶς πατέρα διὰ τὴν Ζάκυνθον. Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸν ἐμάθαμεν ὅτι ἑκαμαν ἀπόπειραν κατὰ τοῦ Βασιλέως τῆς Νεαπόλεως νὰ τὸν φονεύσουν· τί ἀπέγιναν δὲν γνωρίζω.

Ἰ. Γ. Ἀπὸ τὴν σημείωσιν, ὅπου μοῦ ἔστειλες δὲν ἐδοξαίνοι τίποτα συγχίζεις τὰς θέσεις· λέγεις Μεγαλούπολιν καὶ λοιπά. ἐμπερθεύεις τὸ ταξίδι· ἔτσι εἶναι καθὼς ἐγὼ γράφω· τὰ κονάκια τοῦ δρόμου δὲν ἔχουν ἄλλην διέξοδον· διότι τότε ἔτσι ἀράδιαξαν οἱ Ἕλληνας διὰ νὰ μὴ πέσουν εἰς τοὺς Τούρκους· ἢ Πελοπόννησος τότε ἦταν γεμάτη ἀπὸ Τούρκους. Ταῦτα κ.τ.λ.

Τριπολιτσᾶ 16 Ἰανουαρίου 1862.

Φωτάκος πρῶτος ὑκασπιστῆς τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη ἐτῶν 75.

—Σημειώσεις ἐκ τοῦ κώδικος *F* 20 τῆς *Valicell. Vallic.* *F* 20 φ. 277α—292α ἰδ' αἰῶνος. Ὁ κώδιξ σύμμικτος.

Ἰωάννης τῷ ἀκολάστῳ Πριάπῳ τῷ σκαταδλατᾶ χαίρειν·

Ἄρχ. Ἦκουσά σου τῶν ἐφ' ἡμᾶς ληρημάτων, ὧ κακῇ κεφαλῇ καὶ ὄσα ἐπὶ δικαστηρίου συμφορήσας ὡς πέρ τινα ἰὸν καθ' ἡμῶν ἐξέχεας καὶ ὡς εἶοικεν οὐκ ἠρκέσθη σου τὸ τῆς ψυχῆς φθονερὸν καὶ κακόηθες ἐφ' αἷς προλαβὸν διεκωμώθησε διαβάλλον ἡμᾶς ὡς ἀσεβεῖς καὶ τῆς ἀθέων ὄντας συμμορίας καὶ μηδένα τῶν ἐν τῇ μεγίστῃ πόλει τῶν τοιοῦτων ἀνήκσον καταλελοιπός . . . .

φ. 277β

. . ἐφ' εἰς ἄρα καὶ τότε πλαστογραφήσας ἐξίλωσ καὶ τὸν Πελοποννήσιον ἐκείνον ἄλατα μυρίοις καθυποβαλῶν συμφοραῖς.

Παριστάνεται ὁ ἔχων τὸ ἐπώνυμον καταβλατᾶς ἢ καὶ σκαταδλατᾶς Καταδοκεινός, ὢν κριτῆς τοῦ βήλου, ἀδικος, δωροδόκος, παιδεραιτῆς, γυναικομανῆς ἐν τε Θεσσαλίᾳ (Θεσσαλονίκη;) τὸ πρῶτον καὶ ἔπειτα ἐν Κ]λει.

φ. 278α. πότερον ὡς κατὰ σὲ καὶ τὸν φύσαντά σε τὸν ἐμὸν ἐλέγχειν ἔχεις πατέρα, δάναυσόν τινα δηλονότι καὶ χειρονάκτην,

ἔτι δὲ ἱστοργόν τινα καὶ ὑφάντην καὶ μηδὲν πλέον ὅτι μὴ κρόκην καὶ μίτους στήμονάς τε καὶ κερκίδας μετέρχεσθαι εἰδότες καὶ ὁσά τὴν ὑφαντικὴν συνίστησι τέχνην. Ταῦτα γὰρ πάντως ὁ σὸς πατήρ ὁ μεγακλής ἐκείνος παρ' εὐ σὺ τὴν ἱστοργικὴν ἐκδιδαχθεὶς εἴπερ τις, ταχέως ἔμωσ' αὐτὴν ἀπεισίσω, καὶ εἰς λογίους οὐκ οἶδ' ὅθεν ἐτέλεσας παρεισφθαρείς, ἀναλφάβητος ὢν παντελῶς καὶ ἄλλος τις Σαρδανάπαλος ἡμῖν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ γνωριζόμενος· καὶ ὡς οὐκ ἄλλως σοι ταῦθ' οὕτως ἔχει τὰ τῆς προσηγορίας καὶ δὴ μάλα παρίστησι· τὸ γὰρ καταβλατάς οὐκ οἶδ' ὅτι παρὰ τὸν ὑφάντην ἄλλο σημαίνειν ἐνδέχεται· εἰ καὶ πλείους σε σκαταβλετᾶν προσονομάζουσιν, εἰκιοτέρῳ σοι τὴν τῶν τρόπων προσηγορίαν οἴμοι προσάψαντες· ὅθεν καὶ σὺ τὴν ἐνταυθεν ἐμφαινομένην δυσγένειαν συσκιᾶσαι βουλόμενος Καταδοκεινὸς ἐν τοῖς παρανόμοις σου τῶν ὑπογραφῶν ὀνομάζει θεὸν ζωροδόκος καὶ τοῖς νόμοις ἐχθρούς.

σ. 2786 . . . τοῦμὲν γένος ἐλέγχειν ἐκαπειλεῖς, τί λέγειν ἔχων κατ' αὐτοῦ, μᾶλλον δὲ τί τῶν καλῶν εὐ οὐνοειδῶς ἐκείνοις, ὅσα γε εἰς ἀκοῆς, οὐκ ἀνδρείαν, εὐ πλοῦτον, εὐ λαμπρότητα δίου, οὐκ ἀρχάς, οὐ παρὰ βασιλέων τιμάς, ὧν ἐπὶ τούτοις ἔτι καὶ τοῦνεμα παρὰ πᾶσι τοῖς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἄλλην μακεδονικὴν ἔχουσι χώραν διαδιδύχεται;

σ. 279α. Σὺ μὲν γὰρ Φεραίος ἐγὼ δ' ἐν Κ]λει τεχθεὶς.

σ. 2796. ὅτε καὶ σὺ τῆς Προύσης ἀποδράς, ὅπη περ πρὸς πεζούς καὶ ὀπλίτας ἐτέταξο, εἰς τις λύμη τοῖς Θεσσαλῶν φροντιστηρίοις ἐπεισέφρησας, ὡς μὴ ὄφελος, πολλὴν ἐκ τῶν βαρβάρων μετακμισιάμενος αὐτόθι τὴν ἀκολασίαν καὶ ἀσέλγειαν . . . ὡς δ' εὖν ἦκες προσιῶν τοῦμῳ διδασκάλῳ, Ἀλέξιος δ' ἦν ἐκείνος ὁ Φορτηνοῦ, φοιτῶν παρ' ἐκείνον ἐδέου καὶ τῆς ὑπ' ἐκείνῳ χορείας εἰς εἶναι, τὸν μαθητιῶντα μὲν ἴσως ὑποκρινόμενος, πλείστον δὲ τὸν λύκον ἐν τῇ τοῦ προβάτου δορᾶ κρύπτων.

φ. 281α ὅτε δὲ καὶ τοὺς ὄρχεις τῷ συνεχεῖ καὶ ἀκολάστῳ τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια κινήσεως ὀδυνηθεὶς, ἐν πολλαῖς ἐκείσο τῶν ἡμερῶν κλινοσκετῆς καὶ τὸν ἰατρὸν εἶχες θεραπεύοντά σε Ταρωτῶν· ἀλλὰ γὰρ ἐν τούτοις ὢν, ἐψέποτε τὸν σφῶν ἐκείνου ὑπελθῶν Ἰδαγκῆν οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς φοιτητὰς ἐτέλεσας ἐκείνου.

φ. 281α τοιοῦτον μὲν οἶν ἡμεῖς σε ἵστημένον ἐξ ἀρχῆς ἴσμεν καὶ εἶον καὶ πολιτεῖαν, ὧ καλῆ Καταδοκινῆ, ἐν ὅσῳ γε τῇ τῶν Θετταλῶν πόλει παρῆμεν . . . ἃ δ' ἐκ τῆς Θετταλῶν ἀπάρασιν ἡμῖν ἵ, ἀκούειν παρὰ τῶν ἐκείθεν ὡς ἡμᾶ; ἀνιόντων, συγγενῆ μὲν καὶ ταῦτα καὶ ἀδελφῆ] τοῖς προλαβοῦσι τῶν ἔργων, φατέον δ' ὅμως σοὶ κακ τούτων σμικρά.

φ. 281β τὰ τῆς ἀρρενοφθορίας ἀρξάμενα εἰς τοσοῦτον ἐπιδόσεως ἔατο, ὡς ἐμπληροθῆναι μὲν τὴν Θεσσαλονικέων ἀπαταν τῶν ταύτας κακῶν . . .

φ. 282β. Ὅτε μὲν γὰρ ἦρθα Ἰδαγκῶ καὶ Σίμωνι τοῖς τῶν Θετταλῶν δικασταῖς ὑπογραμματαύων, τότε σὺ τὸν Σίμονα καὶ ταυθ' ἱερὸν ὄντα καὶ τῆς ἀγέλης τῶν μοναχῶν ἐλόχεστον ἀντ' ἐλαχίστου ἔντινι τῶν κρισιμογράφων ὑπογέγραφας· ὅτε καὶ τὸν Ἰδαγκὸν τοῦτο θεασάμενον εὐθὺς φασιν ἐκστῆναι τῆς καθέδρας καὶ ἀπωτέρω καθῆσαι τοῦ συνδικαστοῦ καὶ τὸν ἐρόμενον τὴν αἰτίαν τῆς ἀποστάσεως, ὡς ἐλόχεστός τις εἴης ἀκούσαι, καὶ διὰ τοῦτο τῆς καθέδρας ἐκείνον ἀποχωρῆσαι, μὴ φέροντα τὴν ἐξ αὐτοῦ φερομένην ἀποφορὰν, ὃ δὲ Σίμων μαινόμενον ὄλωσ καὶ μεθύοντα τὸν Ἰδαγκὸν ὑπολαβῶν, εἰ ὡς ἀληθῶς τοιοῦτον αὐτὸν οἶητο, μηδὲν μολυσματώδεις ἐπιφέροντα, ἐκείνος εὐθὺς τὸ γραμματίον ὑπανοίξας ἴδε σαυτὸν φησιν ἐνταυθα ἐλόχεστον κὰν μὴ τῷ ἔργῳ τοῦτο πέπονθας, δεικνὺς τῷ δακτύλῳ τὴν τοῦ ὃ ἐλόχεστος ἐν ἰσαμονάχοις συλλαβὴν . . .

χ. 284α ἀξιῶν ἤδη καυτὸς ἀπεδλέπεσθαι ἰφ γε δικαστῆς ἀκούειν εἶναι τῆς μεγάλης πόλεως, ἀμπαχόμενος μὲν πολλάκις καὶ τὴν περικαλλὴν σου ξύστιδα ἔχων δ' ἐπὶ κεφαλῆς καὶ τὴν εἶον εἰπεῖν σου τιάραν· λέγω δὲ τὸν συρρικοῖς ὑφάσμασιν ἐνδεδυμένον μέγαν σου πῖλον.

φ. 284 (μεταβαίνει εἰς τὴν ἀγορὰν ἀπὸ πρατηρίου εἰς πρατήριον λαφυραγωγῶν καὶ γεμίζων τὴν σάκταν χωρὶς νὰ πληρώσῃ).

φ. 286α τὴν χεῖρα δὲ πρὸς τὴν ὑποθοιμάτιον ἀργυροδόκην ἐμβαλλών. . . .

φ. 288β πρὸς τὰ τῆς πλατείας ἀποτρέχεις καπηλεῖα καὶ πρῶτα μὲν τῷ τοῦ Γουδέλη πρραγίνῃ ὡς παρ' αὐτῷ δῆπουθεν οἰόμενος εὐρήσειν τῶν κρητικῶν οἰων τὸν ἀριστον

φ. 2896 ἀφηγούμενος ὁ γράφων Ἰωάννης κατ' ἀντίθεσιν τὰ καθ' ἑαυτὸν λέγει ἄλλα τε καὶ

φ. 2895. ἐμοὶ μὲν οὖν τέτταρα πρὸς τοῖς δέκα ἔτη γεγονότι τῇ μεγίστῃ τῶν πόλεων

φ. 290α κατ' ἐρωτα λόγων ἐπιδημῆσαι συμβέβηκεν αὐθις καθ' ἣν διδασκάλῳ γ' ἐνέτυχον πολλῶ τῶν τήνικαυτα διδασκάλων προὔχοντι . . . ἐντεθθεν τσίνυν ἤδη με καὶ τὸ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας ἐγκατέλεξε κλήρω . . . καὶ διδασκαλείου προστήναι ἡξιῶμι παρὰ βασιλέσιν καὶ ταῦτα σοφωτάτοι

φ. 290β . . . καὶ νῦν ἔξεσι πάντας τοὺς ὑπὸ τὴν ἐμὴν διδασκαλίαν τελέσαντας ἐπεικτεῖς τινας ὄραν καὶ κοσμίους.

φ. 291β. καὶ γὰρ καὶ ῥώμης ἐπίσκοπος λαθῶν ἀντ' ἄρρενος θήλυς ἐγένετο καὶ ταῦτα πολλῶν καὶ μεγάλων ἐκείνον ψιφισαμένων τῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

— Ὁ ἐν Χαλκίδι ἐπιμελητὴς τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Ν. Ι. Γιαννόπουλος συνέλεξε ἐν τῷ ἐκεῖ ἀρχαιολ. μουσεῖῳ περὶ τὰ τριάκοντα λίθινα μέλη ἀρχιτεκτονικῶν ναῶν παλαιοχριστιανικῶν, μεσοβυζαντινῶν καὶ ἀρχαίων ἑλληνικῶν καὶ δύο ἐπιγραφὰς ἑλληνικὰς· δύο δὲ ἕτεραι ἑλληνικαὶ ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαὶ τοῦ Δ' π. χ. αἰῶνος εἶναι ἐντετειχισμέναι ἢ μὲν μία ἐν τῷ προαστείῳ τῆς Χαλκίδος Ἁγ. Στεφάνῳ ἐπὶ προσκυνηταρίου, ἢ δὲ ἄλλη ὡς κατώφλιον οἰκίας ἐν τῇ ὁδῷ Ἀβαντιῶν. Μία δὲ στήλη λευκοῦ μαρμάρου ἐντετειχισμένη ὡς βαθμὴ κλίμακος τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ἀλεξανδρῆ ἑλληνοδιδασκάλου, ἐν τῇ ὁδῷ Βῶκου φέρει τριστιχὸν ἑβραϊκὴν μεσαιωνικὴν ἐπιγραφὴν.

Ἐκ δὲ τῶν χριστιανικῶν ἀρχιτεκτονικῶν μελῶν τὰ μὲν παλαιοχριστιανικὰ κυρίως εἶναι κιονόκρανα ποικίλα, τὰ δὲ μεσοβυζαντινὰ εἶναι κιονόκρανα κιβωρίων Ἁγ. Τραπέζης, μεσοθύρια, ἐπιθήματα καὶ διαζώματα μετὰ ποικίλου καὶ πλουσίου διακόσμου.

Συνελέγησαν δὲ ταῦτα ἐκ τῶν ἰδιωτικῶν οἰκιῶν καὶ ὁδῶν τῆς Χαλκίδος. Σὺν τούτοις δ' ἐκομίσθη εἰς τὸ Μουσεῖον καὶ εἰς λέων βενετικὸς ὀκλάζων, ἀγαλμὶ καὶ οὐχὶ ἀνάγλυφον, κρατῶν διὰ τοῦ ποδὸς Εὐαγγέλιον· δυστυχῶς ὅμως λείπει ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ.